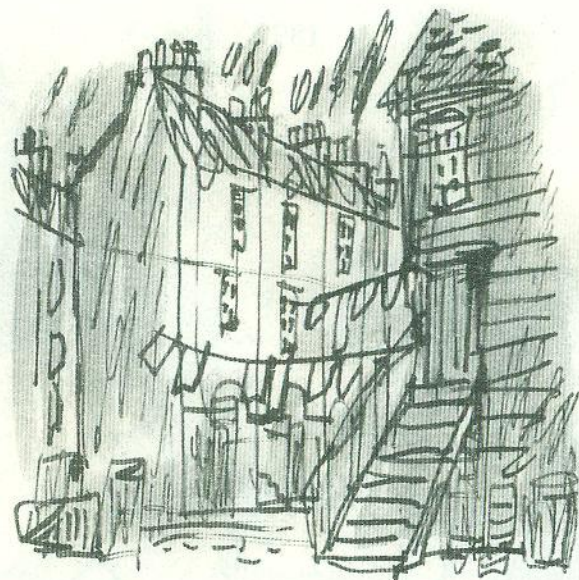
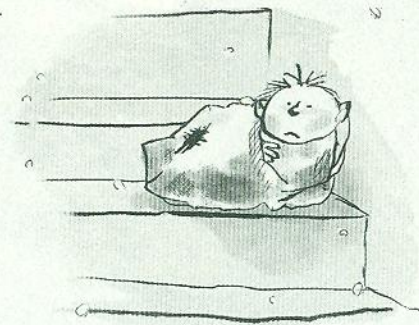

ТАРГАНИ НА СНІДАНОК

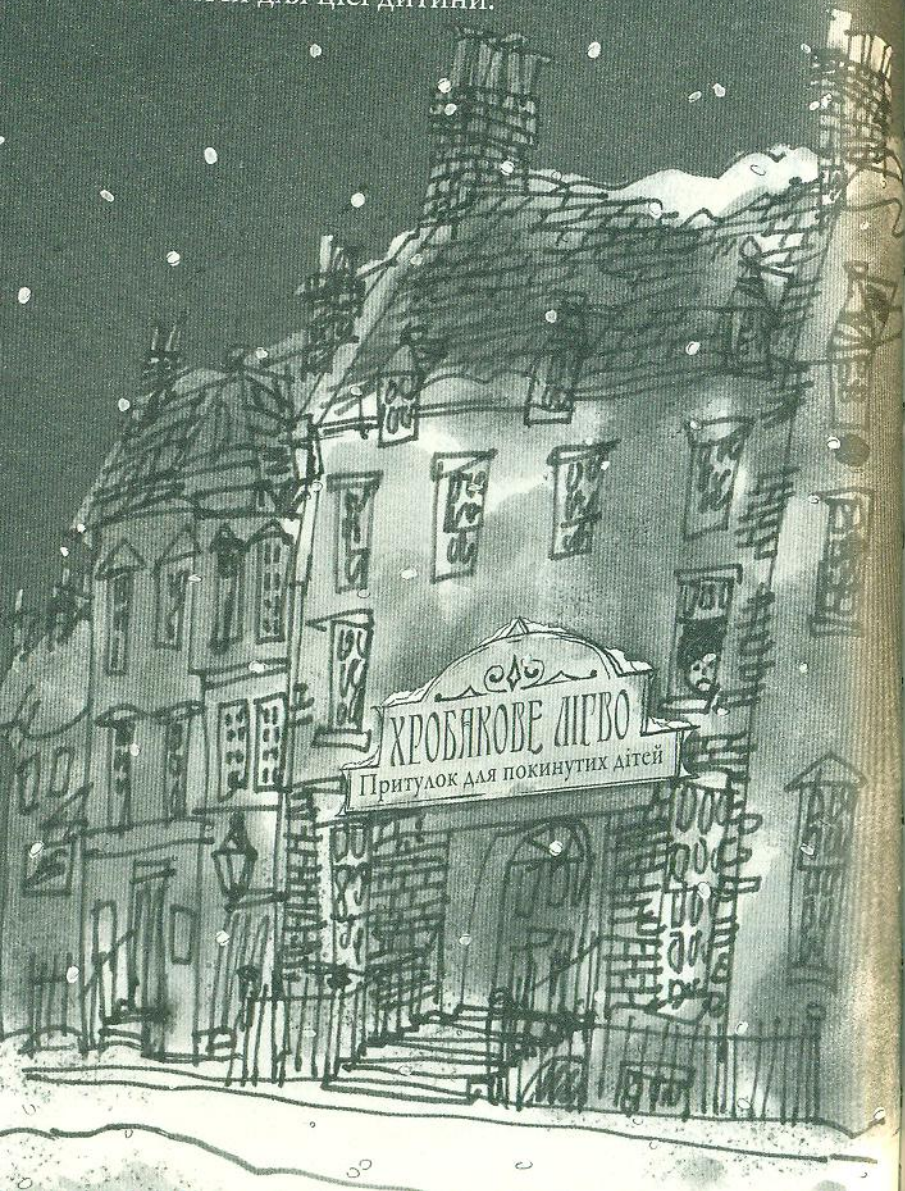

Якось холодної зимової ночі на сходах сиротинця десь на задвірках Лондона хтось лишив дитя у сповитку. Не було ні записки, ні імені, ані натяку, хто те бідне створіння. Тільки мішок з-під картоплі, в який дитятко було закутане, та сніг навколо.

У вікторіанську епоху нерідко новонароджених дітей підкидати під двері сиротинців, лікарень чи навіть будинків заможних людей. Бідні, доведені до відчаю матері сподівалися, що їхніх дітей прихистять і подарують їм краще життя: рідні батьки були не спроможні це зробити.

А таки важко було уявити гірший ніж у притулку для покинутих дітей «ХРОБЯКОВЕ ЛІГВО» початок життя для цієї дитини.

Жило там двадцять шість сиріт. І було їх напхом напхано в кімнатку, де ледве й восьмеро помістилося б. Дітей тримали під замком, морили голодом і били. До того ж їх змушували день і ніч працювати. Вони мали з крихітних детальок збирати чоловічі кишенькові годинники, аж поки не спігнули.

Усі діти були страшенно худі, замість одягу на них теліпалося якесь брудне лахміття. Обличчя сиріт чорніли від сажі, і в сутінках було видно лише їхні оченята, сповнені надії.

АГАТА
 БЕССИ
 МЕЙБЛ
 КЛАРЕНС
 ДОРОТЕЯ
 НЕНСІ
 ЕЛСІ
 ФЕЛІКС
 ОЛІВ
 ПЕРСИВАЛЬ
 ВІЛФ
 КВІНІ
 РУПЕРТ
 КСАНДРА
 ГЕРТРУДА
 ХАМФРІ
 СТЕНЛІ
 ЙОРИК
 ДЖО
 ТЕОДОР
 ЗАХАРІ
 КЕННЕТ
 УРСУЛА
 ЛІЛІА
 ВАЙОЛЕТ

Коли в притулку з'являлась нова дитина, всі старші діти придумували їй ім'я. І тут вони дотримувалися алфавіту, намагаючись максимально урізноманітнити свої імена. В ту ніч, коли на сходах лишили дитину в мішку з-під картоплі, вони дійшли до літери Е. Якби її знайшли напередодні, вона дістала б ім'я Доріс. Наступного дня стала б Френком. А так її назвали Елсі.

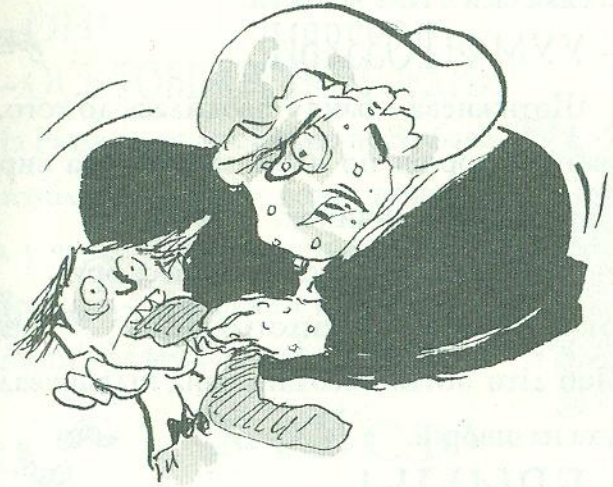
Цим притулком-в'язницею керувала злюща стара карга на ім'я пані Моторош. Її фізіономія була вічно спотворена якоюсь гримасою, а тіло з голови до ніг вкривали бородавки, та так густо, що одні росли на інших. І посміхалась вона лише тоді, коли чула дитячий плач.

Пані Моторош зжирала всю їжу, яку жертвували сиротам, тому діти, якими вона опікувалась, змушені були їсти тарганів на сніданок, обід і вечерю.

— Вам дуже корисно їсти цих повзучих тварюк! — глузувала управителька.

Якщо хтось із сиріт розмовляв після команди «гаси свічки», вона засовувала тому в рота якусь

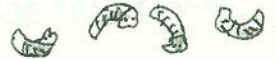
зі своїх старих гнилих панчіх. І дитина мала тримати її в роті цілий тиждень.

— Це допоможе тобі стулити писка, дір'ява кишене!

Коли діти спали на холодній кам'яній підлозі, пані Моторош любила кидати їм за коміри сорочок черв'яків, що звивалися, від чого малі прокидалися й верещали.

— ПРОКЛЯТТЯ!

— ХА! ХА! ХА! ДУРНІ ПОШИЛИСЯ
В ДУРНІ!

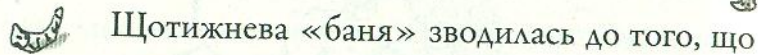

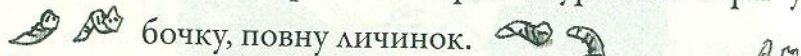
Пані Моторош чхала на сиріт...

— АПЧХИ-И-И-И-И!

...і сякалася в їхнє волосся.

— УУМФ! РОЗЗЯВИ!

 Щотижнева «баня» зводилась до того, що пані Моторош по черзі занурювала сиріт у

 бочку, повну личинок.

— Личинки обгризуть на вас весь бруд, болотяні замазури! — хихотіла вона.

Щоб діти потім обсохли, вона підвішувала їх за вуха на шворці.

— БРИНЬ!

Одного разу в кишені Елсі виявили щура, якого дівча приручило, і пані Моторош використала його замість м'яча у грі в крикет.

— БАХ!

— І-І-І-І-І!

— ВЖ-ЖИК!

— ЯК ЦЕ?

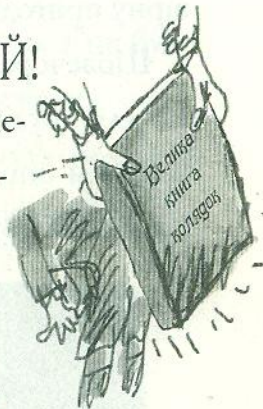

Якщо пані Моторош здавалося, що хтось із сиріт на неї косо глянув, вона тицяла йому в око своїм брудним вузлуватим пальцем.

— ОЙ!

— ОСЬ ТОБІ, КРИВОМОРДИЙ!

На Різдво для дітей було передбачене особливе вітання: вони шикувались у чергу, і кожен діставав свій подарунок — добрячий удар нижче спини «Великою книгою колясок».

ХРЯСЬ!

— Веселого Різдва, дитинко! — радісно вигукувала пані Моторош за кожним ударом.

Елсі стійко витерпіла в «ХРОБЛЯКОВОМУ ЛІГВІ» десять довгих і важких років. Єдине, що надавало їй наснаги, — це мрія про те, що одного дня тут якимось дивом опиниться мама й забере її звідси. Але цього так і не сталося. А поки дівчинка росла, вона придумувала про неї все нові й нові неймовірні історії.